

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๑ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

ก่อกรรมก่อเวรกันมาสักเท่าไรแล้ว

สรุปทองคำและดอลลาร์วันที่ ๒๐ ทองคำได้ ๖ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๓๕ ดอลลาร์
กรุงเทพฯกับอุดรนี้รู้สึกมันจะเหมือนไปจ่ายตลาด ใกล้กันนิดเดียว ๆ ประกอบกับทาง
สะดวกด้วย บึงที่เดียวถึงเลย แต่ก่อนไปรถมีน้อยมาก ทางก็แคบ เราเคยไปจากนี้ไปถึง
วัดนารายณ์ ๖ ชั่วโมง ๑๕ นาทีเราไม่ลืม คือทางแคบแต่รถน้อยไม่ค่อยติด ทุกวันนี้
ทางกว้างรถก็มาก จึงพอดีกัน จากนั้นถึงกรุงเทพฯไปพอดี ๆ ราว ๗ ชั่วโมงถึงกรุงเทพฯพอ
ดี ถ้าไม่หยุดที่ไหนเลยนะก็ ๖ ชั่วโมงหรือกว่าเล็กน้อยก็ถึงกรุงเทพฯแล้ว คิดดูตั้งแต่จาก
นี้ไปถึงสวนแสงธรรม กรุงเทพฯก็ ๖ ชั่วโมง แต่ว่ารถเรามีรถนำไม่ได้ซื้อได้วะที่ไหน
แม้แต่ไฟแดง ถ้าไฟแดงไม่มากเขาก็ผ่านเลย นอกจากไฟแดงมีมากเขาก็รอเป็น
ธรรมดา ๖ ชั่วโมงจากนั้นถึงนี้ ไม่ค่อยถึงดีแหละ ชาติ ๓ นาที ๔ นาที เดียวนี้ไป
กรุงเทพฯตรงเป้งเลยเข้ากรุงเทพฯ ก็ยิ่งย่นเวลาจากนั้นเข้ามามากอยู่

เดี๋ยวนี้ทางไปที่ไหนสะดวกไปหมดแล้ว เราไปทุกแห่งทุกหน คือไปด้วยความ
สังเกตดูตลอดเวลา ตลอดสาย ไปที่ไหนสังเกตไปด้วย เพื่อเอาเหตุเอาผลเหล่านั้นมา
ประกอบหรือปรับปรุงบ้านเมืองของเราจากการชี้แนะต่าง ๆ ไม่ใช่ไปเฉย ๆ นะ ไปดู
จริง ๆ ไปไหนดูจริง ๆ นะ ถ้าอันไหนที่ควรจะต้องจะออกก็ออก ๆ ตามนี้ให้ทราบ
ทั่วหน้ากันแล้วค่อยปรับปรุงแก้ไขไป ถ้าอันไหนดีแล้วก็บอกว่าดีหรือไม่พูดถึง ถ้าอัน
ไหนยังบกพร่องก็เตือนให้รู้เรื่องรู้อา

เวลานี้คนขับรถของเรา ก็อาจจะบวกกับเรื่องเจอเหตุการณ์บ่อย ๆ ก็เป็นครู
สอนได้นะ แต่เท่าที่สังเกตดูเวลานี้คนขับรถรู้สึกมีมารยาทอันดีงามมาก บอกว่ามากที่
เดียว คนขับรถรู้สึกให้อภัยให้ทางกันได้ง่าย ๆ พอเห็นรถคันโน้นผ่านมาเขาอยากแซง
ถ้าไม่มีรถเล็กรถน้อยอยู่ข้างทาง รถทางนี้จะเริ่มให้ทาง ทางโน้นพอได้โอกาสเขาก็ฝั่งมา
ๆ ฝั่งไปฝั่งมา ก็ไม่ต้องเสียเวลาลำเวลา อันตรายก็ไม่ค่อยเกิด นี่การให้อภัยกันเป็นเรื่อง
น้อยเมื่อไร ชุ่มเย็นทั่วแผ่นดินไทย

คนขับรถแต่ละคน ๆ อยู่ในแผ่นดินไทย สวนไปสวนมาสัมผัสสัมพันธ์ตลอด
เวลา ต่างคนต่างให้อภัยซึ่งกันและกัน แล้วความสะดวกจะเป็นไปนี้ทั่วประเทศไทย ก็
คิดเอาซิ ถ้าจะถือแต่กฎแต่เกณฑ์อย่างที่ว่ากฎหมาย กฎหมอยมันก็ได้ มี อย่างที่พูดนี้
นะ กฎหมายคือตรงไปตรงมาเป็นศูนย์กลาง แต่เรื่องธรรมจะซอกแซก ความละเอียด
ลออความนิ่มนวลทุกอย่างจะอยู่กับธรรม แทรกไปตามกฎหมายนั้น เช่นว่าทางเขาถูก
ถ้าเป็นธรรมแล้ว ทางนี้ผิด ทางนั้นถูก จะมาถือเอาโทษว่าทางโน้นถูกทางนี้ผิด เวลาเจอ

เข้าไปแล้ว โดนเข้าไปแล้ว เจ็บเสียหายทั้งสองทางดีไหม นั้นฟังซิ ธรรมจึงต้องให้ทางกัน

ทางโน้นมาเมื่อมีโอกาสที่จะควรให้แล้ว ถ้าหากว่าทางไหนที่เขาเปิดไฟขอทาง ทางนี้ก็ให้ดูให้อภัยกันทันที ให้ทางกันทันที ไม่ว่าทางเขาทางเราดีเข้าถึงกัน มันก็มีแต่ดีทั้งนั้น ถ้าชั่วเข้าถึงกัน ต่างคนต่างถือทิฐิมานะถือกฎหมาย แล้วก็แทรกกฎหมายเข้าไปว่าข้าเป็นทางถูกมานี้ข้ามไปนี่โดนบึ้ง เสียทั้งสองฉิบหายทั้งสองดีไหมนั้น นั้นละธรรม ธรรมท่านแยกออกมา อย่าถือว่าตัวถูกตัวผิดอย่างเดียว ต้องคำนึงถึงผลบวกกันแล้วทั้งคู่ถูกทั้งคู่โดนเข้าไปแล้วเป็นยังไง เสียหายทั้งสองทางดีแล้วหรือ

ทางโน้นถูกก็ตาม ทางนี้ผิดก็ตาม ก็ทราบกันอยู่แล้วว่าเป็นความจำเป็นทั้งสองฝ่าย ก็ควรให้ทางกันให้อภัยกันทันที ๆ นี่เป็นความถูกต้อง ตามที่เราผ่านมานี้ไปที่ไหนไม่ค่อยเจอรถชนกันนะเดี๋ยวนี้อ แล้วมันก็เห็นประจักษ์อยู่ต่อหน้าในขณะที่ขับรถไป พอขับไปทางนี้จะแซง ทางโน้นเริ่มให้ทาง นั้นให้อภัยกันแล้วให้ทางกันแล้ว ทางนี้พอได้โอกาสก็ไป เมื่อทางโน้นให้ทาง ทางนี้เป็นยังไง ก็รับทางจากโน้นมาด้วยความดีงามจากทางโน้น ทางนี้ก็มีความดีงามตอบรับกัน เขาให้ทางได้ เราให้ทางได้ เขาให้อภัยเราได้ เราให้อภัยเขาได้ มีแต่ดีบวกกันชุ่มเย็นไปหมดทั่วประเทศไทย ถ้าต่างคนต่างชิงชิงตึงตึงอวดตืออวดเด่น ถือว่าตัวถูก ๆ อย่างเดียว นั้นละตัวอันธพาลตัวหนึ่งแทรกอยู่ในกฎหมาย เป็นกฎหมายไปได้เข้าใจไหม

พี่น้องทั้งหลายฟังซิ เราพูดว่ากฎหมายกฎหมาย นี่ละสิ่งที่มีมันแทรกอวดว่าตัวถูกต้อง ทิฐิมานะแทรกเข้าไป นั้นละกฎหมายแทรกเข้าแล้ว โดนกันจนได้แหละ ถ้าเป็นกฎหมายแล้วมีธรรมแทรกปีบดูกัน ความพอเหมาะพอดีรู้จักกันอยู่ คนขับรถต้องเป็นนักขับทุกคน แม้แต่ตำรวจเขายืนดูอยู่ความช้าความเร็วความแข่งไม่แข่งของรถทั้งหลายนี้ เขายังไม่ชัดเจนยิ่งกว่าคนขับรถฟังซินะ คนขับรถจะเป็นผู้ชัดเจนในการขับรถผ่านไปผ่านมา ควรแข่งไม่ควรแข่ง คนขับรถจะรู้ดี

พูดถึงเรื่องการขับรถ ลำคัญที่การให้น้ำใจต่อกันนี้สำคัญมากนะ ขอทุกคนให้มีน้ำใจต่อกัน การขับรถขับราอย่าถือว่าเราผิดเราถูกโดยถ่ายเดียว ให้ถือความพอเหมาะพอควรที่เขาจะมาเราจะไป เรียกว่าให้อภัยกันตลอดนี้จะไม่มีการ แล้วจิตใจของประชาชนเราทั่วประเทศไทยจะประสานกันด้วยความดีต่อกัน นี่คือการไม่ถือสีถือสา กัน สบร่วมเย็นทั่วหน้ากันหมด นี้เรียกว่าธรรม พี่น้องทั้งหลายฟังเอานะ กฎหมายท่านบอกไว้กลาง ๆ ธรรมนั้นแทรกอยู่ทุกแห่ง เช่น ความพอเหมาะพอดีไม่พอเหมาะพอดีรู้ อยู่ในธรรม นี้เรียกว่าธรรม เพราะกฎหมายนี้ออกไปจากธรรม

เราไปที่ไหนเราไปจริง ๆ ไปด้วยธรรมล้วน ๆ นะ ตาจะสอดแทรกไปนี้ความรู้อันจะถึงกันทันที ๆ ไปเลย เรื่องความคิดนี้เราพูดถึงเรื่องของธรรม โลกนี้เอื้อไม่ถึงว่านั่นเลย ความละเอียดลออของธรรมละเอียดขนาดนั้น จึงครองโลกให้เป็นความร่มเย็นได้ นี่เราก็ปฏิบัติธรรมเต็มกำลังความสามารถ จนกระทั่งถึงว่าชีวิตจิตใจทุกสัต์ทุกส่วนอยู่กับธรรมหมด อะไรมาขวางไม่ได้ ธรรมต้องออกหน้าตลอด ถูกต้องตลอด คือเรื่องผิดของเราจะมาขวางไม่ได้ความหมายว่างั้นนะ ความผิดนี้ขัดกับธรรมตัดทันทีเลย มันเป็นหลักธรรมชาติของมัน ไม่ได้ถือว่าเป็นความชอบใจไม่ชอบใจ ความชอบใจไม่ชอบใจถ้าเป็นความผิดนั้นคือความผิด นั่นคือพินคือไฟ ปิดออกทันที เอาความถูกต้องเดินหน้า ๆ อย่างนั้นถูกต้อง

อย่างที่เราผ่านไปไหนไปดูทุกหนทุกแห่ง ทางภาคอีสานก็หลวงตาบัวรู้โมฆชาติบ้าง ๆ ไปเลยเรื่องขับรถมอเตอร์ไซด์ ๒ ปีผ่านมาแล้วมั่งได้ขานบเอา รถขับี่รถมอเตอร์ไซด์ภาคอีสานเลวที่สุด เรบอกอย่างนี้เลย เราผ่านมาทุกภาคแล้วภาคไหนดีทั้งนั้น ภาคอีสานนี่เลวที่สุด มันเป็นอย่างนี้คนภาคอีสานเรานี้มันตาบอดเทรอ เขาขับไปตามถนนเขาสิมตา พวกนี้มันตาบอดหรือมันถึงขับระเกะระกะชนหน้าชนหลังไป จากนั้นมาดี เดียวนี้ดีแล้วนะ แน่ก็อย่างนั้นแล้ว ก็ต้องได้โดนดู ดูเพื่อตีเสียหายที่ตรงไหน มันผิดนั้นชิมันเสียหาย การเตือนการบอกเพื่อความดีจะผิดไปที่ไหน

จึงคอยฟังเสียงนะ เสียงอรรถเสียงธรรมเป็นเสียงที่นิมนวล ถึงจะเผ็ดร้อนขนาดไหนเต็มไปด้วยความนิมนวลในธรรม คือความถูกต้องดีงาม ความปลอดภัยอยู่นั้นหมดนะ อยู่ในธรรม ให้ฟังเนื้ออรรถเนื้อธรรมเหตุผลของธรรม อย่าฟังเสียงเฉย ๆ ฟังเสียงฟ้ากระหึ่มบนฟ้าเป็นอย่างนี้ ฝนตกมาชุ่มเย็นไหมละ ถ้าไม่ได้ยินเสียงฟ้าคิกคะนองเลยนี้แห้งแล้งนะไปที่ไหน ฝนไม่ตก ถ้าที่ไหนมีฟ้าคะนองแล้วก็นั่นละฝนตก เสียงฟ้าก็คือเสียงธรรม ออกมาตรงไหนก็นั่นละคือความถูกต้อง ความชุ่มเย็น เหมือนกับฟ้า ฝนตกลงมาจากฟ้า เป็นอย่างนั้น

เราไปทุกภาคไปทุกแห่งทุกหน เฉพาะอย่างยิ่งไปตามรถยนต์ สังเกตตลอดเวลา ดูคนขับรถ นิสัยใจคอเป็นอย่างนี้ คนขับรถเป็นอย่างนี้มันจะอ่านนิสัยออกมาทันทีเลยนะ นิสัยหยาบโลน นิสัยนิมนวลอ่อนหวาน นิสัยให้อภัย นิสัยเพื่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ไม่ใช่เอกคนเดียวแต่ตัวทั้ง ๆ ที่อาศัยโลกอยู่ ถือตัวว่าเอกคนเดียว คนนี้เลวมาก พวกเรานี้เป็นสัตว์หมู่สัตว์พวก ต้องเห็นแก่หมู่แก่พวก เห็นแก่ใจเขาใจเรามาเทียบกันมันถึงถูกเป็นอย่างนี้แล้วคนเราให้อภัยกันได้ไม่ยากนะ

ทีลูมานะตัวไม่ให้อภัยนี้ ตัวมันขวางโลกตัวเป็นภัยต่อโลก ไปที่ไหนขวางที่นั่น คนใดที่ไปพูดกระแทกแตกตั้น ไม่คิดเห็นนอกเห็นใจคนอื่น มองดูแต่หัวใจตัวเอง จะเอา

ให้ได้อย่างใจตัวเอง คนนี้ละคือตัวอะละวาดใหญ่ ไปที่ไหนไม่มีใครอยากคบค้าสมาคม เป็นอย่างน้อยนะ มากกว่านั้นเขาชี้หน้าเอาเลยคนประเภทนี้ อย่างนำมาใช้นะ เราเป็นสัตว์หมีสัตว์พวกอยู่คนเดียวไม่ได้ แม้แต่ในบ้านมันยังเอาไอ้ตูบมาเป็นเพื่อนอยู่เห็นไหมล่ะ มันอยู่คนเดียวไม่ได้ ชี้ตลาดที่สุดคือมนุษย์ เมื่อเห็นความชี้ตลาดของตนแล้วก็ให้เห็นคุณค่าแห่งเพื่อนฝูงที่อยู่ร่วมกัน

คบค้าสมาคมกันต้องรู้จักใจกัน เฉพาะอย่างยิ่งดังที่กล่าวมานี้ขับรถ เราได้ชมขับรถ ไปทุกแห่งเราดูทุกแห่ง ดูรถคือดูคนขับนั่นเอง ดูนิสัยใจคอของคนขับ รถมันก็เป็นเหล็กกรรมดามีอะไร ขับไปชนต้นไม้มันก็ชน ขับไปที่ไหนมันก็ไป สำคัญอยู่ที่คนขับ มีนิสัยใจคอกุศลละเอียดแคไหนบอกอยู่กับคนขับ ถ้าคนขับรถดีแล้วมองเห็นปั๊บมันก็รู้จักคนเรา ให้อภัยกันทันที ๆ นี่เป็นความถูกต้องดีงาม ให้พี่น้องทั้งหลายนำไปใช้

เพราะเรานี้คละเคล้ากันกับเพื่อนกับฝูงตลอดเวลา มนุษย์นี้เป็นสัตว์พวกเป็นสัตว์หมี ต้องเห็นใจหมีใจพวกถึงถูกต้องดีงาม อย่าเอาแต่ใจตัวคนเดียวมากัดขวางโลก มันจะเป็นโลกแตกหักไปได้นะ ให้ต่างคนต่างนำไปปฏิบัติ เท่าที่ผ่านมาแล้วนี้เราได้ชมไม่ว่าไปภาคไหน การให้อภัยกันเกี่ยวกับการขับรถ เรียกว่าดีงามขึ้นเรื่อย ๆ แต่ก่อนเป็นยังงี้เราก็ดูแล้ว เดี่ยวนี้ดีมาก ถึงขั้นดีมากแล้วเวลานี้ แล้วผลแห่งความเสียหาย เพราะความเลวร้ายของคนขับนั้นไม่ค่อยปรากฏนะ ขับรถไปทางไหนไม่ค่อยเห็นรถชนกัน เรียบไปหมด ไปทุกภาคไปที่ไหนเรียบไปหมด นี่ก็ส่อออกมาจากอธยาศัย ต่างคนต่างรอบคอบในการขับขี่ ใช้ประสาทให้พอเหมาะพอสมทุกสิ่งทุกอย่าง และต่อเพื่อนฝูงด้วยกันที่ขับรถไปมา

มีความจำเป็นมากน้อยเพียงไรให้อภัยกันได้คนเรานะ ถ้าเป็นอย่างนั้นแล้วอยู่ด้วยกันได้สบาย ไปที่ไหนสะดวกสบาย และไม่มีภัยมีเวรก่อกรรมทำเข็ญต่อกัน ไปที่ไหนเย็นไปเรื่อย เขาเย็นเราก็เย็น เขาให้อภัยเราให้อภัย เขาดีได้ทำไมเราดีไม่ได้เราเป็นมนุษย์คนหนึ่ง คิดทันทีเลยซิ ถ้าเป็นอย่างนั้นแล้วไปที่ไหนก็ดีหมด ให้พากันจำเอาไว้ นะ นี่เราพูดเพียงเอกเทศถึงเรื่องการขับรถ ที่มันเกี่ยวข้องกับคนหมู่มากขับรถด้วยกัน

ที่นี้คนหมู่มากที่คละเคล้ากันด้วยกิจกรรมการพาที่ควรนำไปใช้ อย่าเอาแต่ใจตัวคนเดียวไปใช้ใช้ไม่ได้นะ อยู่กับบ้านกับเรือนก็เอาแต่ใจตัวคนเดียว ไม่มีคู่ทะเลาะก็เอาแฟนนั้นละมาทะเลาะ ถ้าแฟนไปทำงานไม่มีคู่ทะเลาะก็มากัดเมียเจ้าของ หมาสองตัวมันกัดกันเร็ววะ เออะอะ แอ่ ๆ ใส่กันแล้วไอ้หมาสองตัวนี่นะ มันมีไหมในที่นี้วะ มันแเอ่ ๆ ใส่กัน มันมีไหมวิชาหมา ใครจะบอก เข้ามาในนี้ถึงทะเลาะกันมันก็ต้องหยุดไว้ ไม่

หยุดไม่ได้บ๊ยะเลยหลงทิศ ก็ต้องถามหาชิ ตัวผิดมันมีมันอยู่ไหน ต้องถามหาบั้งชีไช ไหมล่ะ

นี่พูดถึงเรื่องการขับรถ แล้วการอยู่ร่วมกันก็เหมือนกัน ให้อภัยนี้เป็นของสำคัญ มากนะ อย่าเห็นแก่เขาแก่เรา อย่าเห็นแก่พวกเขาพวกเขา ภาคเขาภาคเรา นี่เป็นความ แตกร้าวนะ อย่าไปเห็น เช่นอย่างเมืองไทยของเราทั้งประเทศนี่คืออวัยวะอันเดียวกัน ให้เห็นอย่างนั้น แยก ๆ ไปเป็นลำดับลำดับพอให้ได้สัดส่วนแล้วตั้งงามทั้งนั้นละคน เรา อย่าไปเห็นแก่นั้นแก่นี่ นี่ละเรียกว่าเหยียบเขาแล้ว ยกตนข่มท่าน ถ้าต่างคนต่างดี เห็นใจเขาใจเรา คิดดูใจเขาใจเราแล้วเฉลี่ยใส่กันได้ ได้แต่ความดีงามออกมาใช้ต่อกัน โลกนี้ก็ชุ่มเย็น

เด็กศึกษาจากพ่อจากแม่ นะ ถ้าพ่อแม่พานิสัยใจคอเป็นยังไง ลูกจะศึกษาจาก พ่อแม่ นี่เรียกว่าหลักธรรมชาติแห่งการศึกษาของเด็ก ออกไปจากผู้ปกครอง จากพ่อ จากแม่เพื่อนฝูง แล้วเพื่อนฝูงเป็นยังไงพ่อแม่เป็นยังไง ถ้าดีก็ส่อดีไปเรื่อย ๆ เด็กศึกษา ไปเรื่อย ถ้าชั่วเด็กก็ศึกษาจนฝังใจ ทีนี้ถ้าเป็นทางชัวก็กกลายเป็นคนเห็นแก่ตัว เห็นคน ใดเป็นข้าศึกไปหมด นอกจากตัวและพวกของตัวเองเท่านั้นว่าเป็นคุณต่อตัว ทั้ง ๆ ที่มัน เป็นโทษอยู่ด้วยกันนั้นแหละ

ทีนี้เวลาเราต่างคนต่างปฏิบัติตัวเอง เพื่อเฉลี่ยเผื่อแผ่ให้พอเหมาะพอสวมกัน แล้ว เด็กเขาเด็กเขา พ่อแม่เขาพ่อแม่เรา ผู้เกี่ยวข้องทั้งเขาทั้งเราคละเคล้ากันไปด้วยความดีแล้วก็ดีไปตาม ๆ กันหมดนะคนเรา ไม่ได้ตั้งใจมาศึกษาอ่านบนกระดานดำนะ แต่ละคน ๆ ที่มาเกี่ยวข้องกัน คือกระดานดำตัวใหญ่ อ่านกันออกได้เลย นี่ละให้พากัน อ่านตัวเองและอ่านคนอื่น

คบค้าสมาคมกัน มนุษย์เราไม่ได้ต้องการความเสนียดจัญไรความฉิบหายวาย ร้ายต่อกันแหละ แต่ก็โดนกันเพราะความเห็นแก่ตัวจัดนั้นแหละ ความเห็นแก่ตัวจัด ต้องเหยียบย่ำทำลายคนอื่น ถ้าเฉลี่ยจิตใจของเรากับคนอื่นแล้วน้ำหนักก็พอ ๆ กัน ดี ต่อดีประสานกันได้อย่างง่ายดายนะ ให้พากันจำเอาไว้

เวลานี้ทางก็ค่อยขยายออกไปทุกภาคแหละ เพราะถนนหนทางนี้ต้องให้เสมอกันหมดทั่วแดนไทยเรา ไม่ว่าภาคนั้นย่อยภาคนี้ใหญ่ แล้วภาคนั้นเมืองลุ่มเมืองดอน ไม่พูด เมืองไหนก็เมืองคน ขามีเท่ามี เครื่องใช้ไม้สอยมีเหมือนกันทุกคนให้ความ สะดวกเสมอกันหมด นั้นถูกต้อง เพราะคนไทยเรานี้ก็เหมือนอวัยวะเดียวกัน โดดจาก ภาคใต้ขึ้นถึงภาคเหนือ โดดจากภาคเหนือลงภาคใต้ โดดจากภาคใต้มาภาคไหน ไปได้ หมดคนไทยเรา ไปด้วยกันเพราะถือว่าเป็นสถานที่อยู่ร่วมกัน เป็นอันเดียวกัน เมื่อเป็น เช่นนั้นความเสมอภาค ความเรียบร้อยดีงาม จึงให้เสมอกัน

เช่น ถนนหนทาง ต้องพยายามแก้ไขตัดแปลงให้สม่ำเสมอ การไปมาหาสู่กัน ก็สะดวกสบายทั้งเขาทั้งเรา ทั่วประเทศเขตแดนสะดวกไปหมด นี่จะจึงเรียกว่าไม่ได้ว่าที่ นั้นเป็นอย่างนั้น ที่นี้เป็นอย่างนี้ ควรตัดแปลงแก้ไขตรงไหนที่ควรจะเป็นไปได้ให้ตัด แปลง เพื่อความราบรื่นดีงามสม่ำเสมอ ที่นี้เมื่อเป็นอย่างนั้นแล้วใครก็สะดวก มาที่ นั้นสะดวกด้วยกันหมด ไม่ได้มีลำเอียงถนนหนทาง ดีเป็นดี ชั่วเป็นชั่ว ไปเลย อันนี้เรา ก็เคยเตือนถนนหนทาง แต่เขาทำอย่างนั้นแล้ว ทางราชการงานเมืองก็ทำอย่างนั้นอยู่ แล้ว แต่ถึงเวลาพูดไปสัมผัสเราก็นำอันนี้ออกมาพูด

การคบค้าสมาคมกันหนึ่ง อย่าเห็นแก่ตัว อย่าเห็นแก่พวกของตัว ภาคของตัว จะเป็นการเหยียบย่ำทำลายคนอื่นเขาไปในตัว ๆ สุดท้ายก็เด่นชัดว่าคนนี่เห็นแก่ตัว คน นี้เห็นแก่พวกของตัว คนนั้นเห็นแก่ภาคของตัว แล้วเอาเรื่องบุคคลเห็นแก่ตัว เอาพวก เห็นแก่ตัว เอาภาคเห็นแก่ตัว มาตีกันแหลกหมดเลย สุดท้ายภาคทั้งภาค ประเทศไทย ทั่วประเทศ มีแบ่งภาคแบ่งเหล่าไปแล้ว ที่นี้เมื่อเป็นอย่างนั้นมันก็เป็นข้าศึกต่อกันได้ เพราะฉะนั้นอย่าให้มีอย่างนี้

เราตั้งไว้อย่างนั้นละ ตั้งคนนั้นคนนี้ พวกนั้นพวกนี้ ภาคนั้นภาคนี้ ตั้งเป็นชื่อ เป็นนามไว้ แต่การประสับประสานกันเพื่อความดีงามของมนุษย์ ไม่ว่าจะภาคไหนต้อง เป็นคนดีด้วยกัน อยู่ด้วยกันได้สะดวกสบาย เป็นคนกว้างขวาง อย่าเป็นคนคับแคบตีบ ตันต่อกัน การคับแคบต่อเขาก็คือคับแคบต่อเรานั้นแหละไม่ใช่คับแคบต่อใคร กีดขวาง เขาก็คือกีดขวางเรา เปิดทางเขาก็คือเปิดทางเรา กว้างขวางต่อเขาก็คือกว้างขวางต่อเรา เมื่อเป็นอย่างนั้นกว้างขวางต่อกันทั่วประเทศ นี้จะให้จำไว้นะ นี่คือหลักธรรมสอนพี่น้อง ทั้งหลายเวลานี้ เราเอาธรรมมาสอน เพื่อให้การปฏิบัติต่อกันเป็นไปด้วยความราบรื่นดี งาม

จากนั้นก็ไปทางวงราชการงานเมือง วงราชการงานเมืองต้องมีธรรมอันใหญ่ หลวงอยู่ในวงราชการ ถ้าวางราชการหน่วยไหน ๆ ไม่มีอรรถมีธรรม หน่วยนั้นร้อน ก่อ ความเสียหายแก่ส่วนรวมได้มากมาย ๆ ในหน่วยงานแต่ละหน่วย ๆ ยิงหน่วยงานทั้ง ประเทศเป็นความเห็นแก่ตัว เห็นแก่พวกของตัว เห็นแก่ได้ เห็นแต่กอบแต่โกยแล้ว หมด ประเทศไทยจะไม่มีเหลือเลย นี่ละความเห็นแก่ตัวเป็นอย่างนั้น มันกระจายออกไป คนนี้เห็นแก่ตัว ๆ ไปทำงานในเก้าอี้ใดในวงงานหน่วยไหน มันจะเห็นแก่ตัวเข้าไป เห็นแก่ตัว เห็นแก่ได้ เห็นแก่กินเห็นแก่กิน ที่นี้ก็กินไปหมด กลืนเอาไหนมากลืน ไม่ เอาเนื้อหนังของมนุษย์ชาติไทยและที่อยู่ร่วมกันมากลืน เอาอวัยวะเดียวกันมากลืนกัน มากินกัน เอาพวกเดียวกันมากินกัน มาเอาเป็นอาหารการกินกัน มากินเลี้ยงกันด้วย มนุษย์ที่อยู่ร่วมกันเป็นชาติเดียวกันมีอย่างเธอ ว่างั้นเลย ต้องแยกต้องแยะชิ

การทำราชการงานเมืองนี้เป็นที่ไว้วางใจของคนทั้งแผ่นดิน ใครสมควรที่จะเข้าไปทำราชการงานเมืองเป็นที่ไว้วางใจของคนแผ่นดิน อย่าไปทำทุจริตคดโกงรีดไถ กินตบกินปอดเขาเหมือนเป็ดเหมือนผี ไม่ใช่วังราชการนะ วงผี อย่างนำมาใช้ในวังราชการของเมืองไทยเราซึ่งเป็นเมืองพุทธ เห็นอกเห็นใจกัน ตับเขากับตับเรามีคุณค่าเท่ากัน รักสงวนเท่ากัน สมบัติเงินทองของเขากับของเรามีเท่ากัน ให้นำมาใช้ในสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อกัน ๆ ตามหลักกฎหมายบ้านเมืองและศีลธรรมยอมรับ อย่างนำมาใช้แบบกิด ๆ ขวาง ๆ เห็นแก่ตัว เห็นแก่พวกพ้องของตัวเอง เสียหมดนะเมืองไทยของเรา

ต้องมีความพินิจพิจารณา สมกับเราเป็นผู้นำ ๆ เป็นชั้น ๆ ขึ้นไป ผู้นำนี้สำคัญมากนะ ตั้งแต่สัตว์ก็เหมือนกันมีผู้นำมาตลอดถึงมนุษย์ เห็นเขาตั้งไหมล่ะ พ่อบ้านพ่อเรือน ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน นายอำเภอ ตลอดผู้ว่าราชการจังหวัด ขึ้นถึงระดับนายกรัฐมนตรี นี่เรียกว่าผู้นำเป็นชั้น ๆ ครอบคลุมทั่วประเทศไทยเรา ผู้นำแต่ละคน ๆ ต้องคิดอ่านไตร่ตรองด้วยดี อย่างมาทำสู่มสู่มทำสร้างชวากสร้างหนาม สร้างพินสร้างไฟเผาบ้านเผาเมือง แล้วยังตามจ้องล้าจ้องผลาญกันไปอีก อย่างนี้ยิ่งเลวใหญ่นะ เมืองไทยของเราอย่าให้มี

อันไหนที่ขัดข้องตรงไหนสังคมไม่ยอมรับแล้วให้รีบแก้ไขตัดแปลง เพื่อสังคมจะได้ยังอยู่พร้อมตัวเองด้วย มันถึงถูกนะ แล้วจะเอาแต่ตัวเองใจของตัวเองอย่างเดียว พวกของตัวเอง ภาคของตัวเอง แหกกันนะ เป็นไปไม่ได้ เมืองไทยเราจะแตกด้วยความเห็นแก่ตัวเห็นแก่พวกเห็นแก่ภาคของตัวเอง นี่แตกได้ไม่สงสัย ใครก็ตามคือคนไทย อวัยวะเดียวกัน เราทำงานนี้ทำงานเพื่อชาติบ้านเมืองของเราทุกหน่วยงาน ทุกข้าราชการ ให้ต่างคนต่างรู้ลึกตัวแล้วมันก็เรียกราบไปทุกอย่าง ๆ เมืองไทยก็หมุนขึ้น ๆ เป็นความเจริญรุ่งเรืองเพราะเจ้าหน้าที่ทำการงานที่ประชาชนไว้วางใจ ทำตามหน้าที่ที่สังคมหรือประชาชนยอมรับ เรื่องราวมันก็จะสะดวกสบาย ทุกสิ่งทุกอย่างหงายขึ้น ๆ ไม่คว่ำลง ๆ เหมือนที่เคยเป็นมาด้วยความสกลปรกโสมม ในความประพฤติของเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ ให้ต่างคนต่างพลิกแพลงเปลี่ยนแปลงแก้ไข

เราอยู่ร่วมกันต้องเห็นใจกัน จะว่าเป็นเจ้าเป็นนายเป็นเด็กเป็นผู้ใหญ่ก็คนด้วยกัน เป็นอวัยวะของชาติด้วยกัน เราจะตำหนิว่าใครสูงใครต่ำ ความรับผิดชอบทั่วแดนไทยเราถึงกันหมด เมื่อเป็นเช่นนั้นเราปฏิบัติหน้าที่ต่อแดนไทยของเรา ต้องปฏิบัติให้เหมาะสมกับสังคมแห่งแดนไทยเรายอมรับ จากนั้นเมืองอื่นเขาก็ยอมรับ เขาก็มีหัวใจเหมือนกัน หลักใหญ่อยู่ตรงนี้

อะไรก็คอยระแคะระคายคอยบาดคอยหมาง คอยก่อกรรมก่อเวร คอยจ้องล้าจ้องผลาญกันนี้ ไม่ใช่คนที่รักษาประเทศชาติบ้านเมืองด้วยกัน เป็นคนที่จะก่อกรรมก่อ

เวรให้ชาติบ้านเมืองล่มจมไปด้วยกันทั้งนั้น เช่น การทะเลาะเบาะแว้งกันนี้ เอา ในวงราชการแต่ละหน่วยแต่ละพรรคคณะพวกนี้มาทะเลาะเบาะแว้งกัน ซึ่งดีชิงเด่นกันนี้ นี่ละคือชิงฟันชิงไฟจะเผาไหม้ชาติไทยของเรา ให้รับแก้ไขเปลี่ยนแปลง ถูกต้องดั่งงามกับเราที่เป็นผู้นำ

เรียนมาวิชาสูง ๆ ทั้งนั้น ไม่ใช่เป็นวิชาแบบหมากัดกันให้เมืองไทยเดือดร้อนทั้งประเทศ ไม่สมควรอย่างยิ่งกับวิชาความรู้ที่เรียนมา เรียนมาต้องเป็นสง่าราศีแก่ตัวของเรารู้เรียนมา นำมาปฏิบัติต่อหน้าที่การงานให้เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวม นี่สมเกียรติของผู้เรียนมา ไม่ใช่เรียนมาเป็นเปรตเป็นผีกินบ้านกินเมือง คดโกงรีดไถประเภทต่าง ๆ แล้วกลบเอาไว้ ๆ เอาแต่ความดีขึ้นมา ความดีไม่มีประกาศเท่าไรก็มีแต่ลมปากละซีความชั่วมันเต็มหัวใจเต็มตัวอยู่นั้น จะมีความดีมาจากไหนมันมีแต่ความชั่ว แล้วกลบเอาไว้ ๆ ปิดเอาไว้ คอยเปิดดูตั้งแต่คนอื่น เขาเปิดเพียงด้ายเพียงเข็มนี้ก็หาเรื่องใส่เขาว่าเขาผิดเท่านั้นเท่านั้น นี่ตัวใหญ่ละตัวเป็นเสนียดจัญไรต่อชาติบ้านเมือง เป็นก้างขวางคอของชาติ เป็นมหารักษ์ของชาติ เป็นภัยของชาติ ให้ฟังกันทุกคน เหล่านี้มีอยู่ใหม่ในชาติไทยของเรา ให้พยายามแก้ไขเปลี่ยนแปลงถ้าเราอยากเป็นคนไทยสมบูรณ์แบบ มีความสงบร่มเย็นต่อกัน

ใครจะดีจะเด่นไปไหน ดีเด่นด้วยความชั่วมันมีแต่เลวทั้งนั้นแหละ เราจะว่าดีอยู่ปากเมฆ เนื้อเมฆมันยังมีอีกคนดีกว่าเรา นั่นเห็นไหมละ เราต้องคิดต้องแก้ไขเปลี่ยนแปลง เราเป็นห่วงนะ สำหรับหลวงตาบวนี้เราไม่ได้เข้าในวงอันนี้นะ เอาธรรมพระพุทธานุภาพมาสอนพี่น้องทั้งหลาย เราเองก็อยู่ในวงของธรรม ไม่นอกเหนือจากธรรมไปเลย การสอนจึงสอนโดยอรรถโดยธรรม ว่าเราจะเป็นคู่กรณีไปอยู่ในวงทะเลาะเบาะแว้งกันเราไม่มีเราพูดจริง ๆ ผิดบอกว่าผิด ถูกบอกว่าถูก แนะนำสั่งสอนไปตามอรรถตามธรรมล้วน ๆ ไปอย่างนี้เอง เราไม่ได้เข้าเป็นคู่กรณีคู่ทะเลาะเบาะแว้งคู่หมากัดกันธรรมไม่ใช่หมาจะหมากัดกันได้ยังไง ผิดถูกชั่วดีก็ต้องสอนไปตามเรื่องตามราว พวกกันไปปฏิบัติ บ้านเมืองเราจะชุ่มเย็น ถ้าฝืนธรรมแล้วจม ฟังให้ดีคำนี้นะ ถ้าฝืนธรรมพระพุทธานุภาพแล้วจมทั้งนั้น ใครจะว่าดีเด่นขนาดไหน เด่นลม สด ๆ ร้อน ๆ เป็นฟันเป็นไฟใส่ตัวเอง จากนั้นก็จมลงนรก

นรกเขาไม่เชื้อละ ไม่เชื้อช่างเขาเถอะ ให้ดู หูมีตามีดูกัน ใครผิดใครถูกให้แก้ไขกัน เอาตรงนี้เสียก่อน เรื่องนรกนั้นพวกเปรตพวกผีมันไม่ยอมรับว่านรกมี แต่พวกนี้มันอยู่ในนรกนะไม่ได้หนีออกเหนือไปจากนรก เวลาเราจะไปทางไหนให้พิจารณาตัวเองให้รับแก้ไขเปลี่ยนแปลง

วันนี้ได้พูดถึงเรื่องถนนหนทางหรือเรื่องอะไรก็ยึดยาวมาขนาดนี้ ให้พี่น้องทั้งหลายพิจารณา การอยู่ร่วมกันเป็นสำคัญมาก เฉพาะชาติไทยเป็นอวัยวะเดียวกัน อย่าให้มีการทะเลาะเบาะแว้งบาดหมางก่อกรรมก่อเวรซึ่งกันและกัน ซึ่งเป็นภัยเผาชาติไทยเราทั้งนั้น นอกจากนั้นยังเป็นการก่อกรรมก่อเวรไปก็กัปกัปปี้ไม่มีสิ้นสุด คนนี้ก่อเวรใส่คนนั้น คนนั้นก่อเวรใส่คนนี้ แล้วเวลาจะตายไปมันก็ก่อเวรไว้อีก มากี่พันกันไป ๆ ดังที่เราเคยพูดแล้วนางยักษ์ชิลี เห็นไหมล่ะ มันก่อกรรมก่อเวรกันมาสักเท่าไร พระพุทธเจ้าเป็นผู้ไปชำระล้างเอาอย่างขาดสะบั้นไปเลย ผู้หญิงคนนั้นก็เลยสำเร็จพระโสดาจากพระพุทธเจ้า ลงใจสุดขีดแล้ว การก่อกรรมก่อเวรเป็นอันว่าหมด

นี่ที่พระองค์แสดงไว้ว่า น หิ เวเรน เวรานิ สมฺมุนตีธ กุทาจนํ ตลอดกาลไหน ๆ เวรย่อมไม่ระงับเพราะการก่อกรรมก่อเวร แต่เวรจะระงับเพราะการไม่ก่อกรรมก่อเวรเท่านั้น นี่สอนนางยักษ์ชิลี พอสอนให้แก่สำเร็จพระโสดา พระพุทธเจ้าทรงหยั่งทราบในหัวใจแก่ซึ่งเป็นยักษ์มาก่อน และเป็นคู่กรรมคู่เวรกับผู้หญิงแม่ลูกนี้มานานสักเท่าไร ที่นี้เมื่อเห็นทางนั้นลงใจสำเร็จพระโสดา เรียกว่าลงใจแล้ว ขาดสะบั้นเรื่องก่อกรรมก่อเวรไม่มีเลย พระองค์ก็รับสั่ง เอา ๆ ลูกนี้ไปให้แม่นั้นชมสักหน่อยซิ แม่นั้นคือยักษ์ แม่ของลูกคนนี้ โหย ตัวสั้นเลย แต่จะทำยังไงพระพุทธเจ้ารับสั่ง คือจะยื่นไปก็เหมือนกับว่าจะไปยื่นให้มันกินกรั้วม ๆ ต่อหน้าต่อตา ก็ไม่อยากเท่านั้นละ เอาไปยื่นไปนั้นพระพุทธเจ้ารับสั่ง ก็ยื่นไปทั้งสั้นทั้งสาย สั้นสายนี้คือกลัวเขาจะกินลูกตัวเองต่อหน้าตัวเอง พอยื่นไปปั๊บแม่ยักษ์คนนั้นก็เป็นแม่คนแล้ว นี่จะสลบแล้วนะ พอเขาชื่นหอมแก้มลูกนี้กว่าเขาจะงาบลูกตัวเอง

นั่นเห็นไหมล่ะ เวรระงับตั้งแต่นั้นมาเลย นี่ละเวรระงับเพราะอันนี้นะ ไม่ใช่เพราะการผูกกรรมผูกเวร คราวนี้กูแพ่คราวหน้ามึงต้องแพ่กู คราวนี้มึงได้ที่คราวนี้กูได้ ที่ นี่ละเป็นคราว ๆ ที่จะพากันจมทั้งสองฝ่ายเลย จะไม่มีอะไรเป็นขึ้นดี ให้แยกกันที ดี ชั่วรู้ทุกคนเรียนมาทุกคน ให้รับแก้ไขดัดแปลง อย่าเอาแต่ทิฐิมานะมาเผาบ้านเผาเมือง ไม่มีใครยอมรับ ไม่สมควรอย่างยิ่ง วันนี้เทศน์เพียงเท่านี้ เอาละพอ

พระญาณของพระพุทธเจ้าเหมือนตาข่าย พอหยั่งปั๊บนี้ชาน เห็นหมดเลยตาข่าย พระญาณหยั่งทราบเรียกว่าตาข่าย ก็คิดดูซิ สด ๆ ร้อน ๆ อย่างพระอังคฺลิมาล นั้นละเรียกว่าช่องตาข่ายของพระพุทธเจ้า อย่างนี้ละความชั่วของคนชั่ว จะทำคนดีให้เสียคน อย่างพินาศไปได้โดยไม่สงสัยนะ คืออังคฺลิมาลนี้เป็นเด็กดี อยู่ในสำนักอาจารย์ด้วยกันหลายคน เด็กเหล่านั้นไม่ดี เด็กคนนี้ตรงไปตรงมาแล้วอาจารย์รัก ทำหน้าที่การงานทุกอย่างหาที่ต้องดีไม่ได้ และพวกเลวร้ายทั้งหลายมันก็รวมหัวกัน นี่เรื่องที่จะเกิดนะ

พวกเลวร้ายทั้งหลายบรรดาลูกศิษย์นั้นไม่ดี เห็นอาจารย์ช่มลูกศิษย์คนนี่ซึ่งเป็นคนที่ก็อิจฉาเด็กคนนี่ แล้วรวมหัวกันคบคิดกันจะทำลายเด็กคนนี่ รวมหัวกันแล้วไปฟ้องอาจารย์ชี่ ไปฟ้องมันไม่ใช่คนหนึ่งคนเดียวมันหลายคน เสียงมันเสียงเดียวกัน จะไม่เสียงเดียวยังงั้นมันคบคิดกันมาแล้ว คนนี้ว่าเด็กคนนี่ไม่ตายนั่นอย่างนี้ คนไหนมาฟ้องก็มาฟ้องเด็กคนนี่ไม่ดี ๆ อาจารย์ฟังหลายปาก ๆ ก็เอนละชิ เพราะปากไหนมาพูดก็เป็นเสียงเดียวกันว่าเด็กคนนี่ไม่ดี เอ๊ะ มันไม่ดียังงั้น ก็อยู่กับเราก็ก่อนไม่เห็นมีอะไรที่ต้องตีที่แรกก็มีค้ำกัน อาจารย์ละค้ำบรรดาลูกศิษย์เลวร้ายทั้งหลาย เวลาอยู่กับเรา ๆ สังเกตดูตลอดมาก็ไม่เห็นเด็กคนนี่ซั่วซ้ามกตังที่กล่าวหา ที่นี้เขาก็พร้อมกันแก่ ก็เวลาอยู่กับอาจารย์เขาก็ต้องเป็นคนตายนี่ เวลาออกไปแล้วโกโรโกโสไม่มีใครเกินคนนี้นั้นฟังซิ

ที่นี้เอนแล้วก็ล้มไปตามเพราะเสียงมันเป็นเสียงเดียวกัน เสียงคบคิดกันคำพูดได้อย่างเดียวกัน เออ ถ้าอย่างนั้นเราตกลงใจละนะ ถ้าอย่างนั้นเราจะจัดการกับมันแหละ เป็นอันว่าเข้าใจ อะไรจะจัดการกับมันเอง พอว่าอย่างนั้นแล้วก็หาอุบายชื้ออาจารย์ให้เด็กคนนี่ไปฆ่าคน คือหลักวิชาที่จะเรียนวิชาชั้นเลิศตามอาจารย์ที่ยกตัวว่าเลิศในวิชานี้ละ ยังไม่ทำให้ใครง่าย ๆ ถ้าใครดีแล้วจะให้วิชาอันนี้ แต่วิชานี้ต้องไปฆ่าคนถึงพันคนฆ่าใครแล้วให้เอาเล็บมา ฆ่า ๑ คนเอาเล็บห้อยคอมา ได้ ๒ คนเล็บห้อยคอ ได้ ๓ คนห้อยคอ ไอ้เด็กคนนี่ก็ไปเที่ยวหาฆ่าคนหวังจะมาเรียนวิชา ฆ่าคนได้พันคนแล้วจะมาเรียนวิชาจากอาจารย์ จึงไม่ได้มีความโหดร้ายทารุณ มีตั้งมุ่งที่จะเอาเล็บของคน คนหนึ่งตายแล้วเอาเล็บหนึ่งมาสองมาสามมา ไปเที่ยวตามฆ่าคน ฆ่าไม่หยุดไม่ถอยถึง ๙๙๙ คน ยังอีกคนเดียวจะครบพัน

พอดีพระองค์ก็ทรงเล็งญาณไปช่องตาข่ายปั้ง โอิ้ ตาย คนนี้จะทำความพินาศแก่ตัวของมันเอง มันทำความพินาศฉิบหายแก่มนุษย์มนาทั้งหลายก็เป็นจำนวนมากแล้ว ครั้งนี้จะมาทำลายตัวเองให้สิ้นซากไม่มีอะไรเหลือติดตัวเลย ไม่ได้ พระองค์เสด็จออกจากที่ไปโปรดเลย คือวันพรุ่งแม่เป็นห่วงเป็นใยมาก เพราะได้ยินว่าอังคูลิมานี่ร้ายกาจมาก ฆ่าคนมามากต่อมากแล้ว แม่สงสารแม่จะไปเอาลูกมาไปห้ามลูก ที่นี้ลูกมันไม่ได้คิดว่าพ่อว่าแม่ว่าใครต่อใคร มันคิดแต่เล็บมือเล็บเท้าเดียวจากคนตายคนหนึ่งเท่านั้น แม่มามันก็ถือเอาเล็บมืออันนั้น ไม่ได้ว่าแม่ว่าลูกนี่ วันพรุ่งนี้แม่ก็จะมาแล้ว และเป็นคนสุดท้าย เรียกว่าอุปนิสัยของแจะถึงชั้นพระอรหันต์ ที่นี้พ่อฆ่าแม่สักคนเดียวนี้ปั้ง อุปนิสัยของพระอรหันต์ขาดสะบั้นลงไปทันทีเลย พระองค์จึงรีบเสด็จไปเลย

พอเสด็จไป อังคูลิมานเห็นพระพุทธเจ้าก็วิ่งเข้าไปใส่เลย บอกพระพุทธเจ้าว่าหยุด ๆ พระองค์ก็บอกเราหยุดแล้ว แล้วก็วิ่ง อังคูลิมานไล่ฟัน ว่าหยุดแล้วทำไมยังวิ่งอยู่ โอิ้

เราหยุดทำความชั่วช้าลามก เราไม่ได้ทำความชั่วช้าลามกเหมือนเธอ นั่นสอนแล้วนะ เธอนี้ทำความชั่วช้าลามกกำลังจะฉิบหายขาดสะบั้นลงในเร็ว ๆ นี้ สะดุดใจก็กึ่งทั้งดาบ เลยกัณฑ์ แล้วเข้ากราบพระพุทธเจ้า พระองค์ก็ทรงสอน เป็นพระอรหันต์ขึ้นมา นี่ละ อุปนิสัยนี้ถึงขั้นพระอรหันต์

แต่แม่นั้นเรียกว่าเป็นมหาคุณอย่างใหญ่หลวง ถ้าฆ่าแม่แล้วอุปนิสัยของอรหันต์ นี้จะขาดสะบั้นลงไปเลย ฆ่าใครต่อใครตั้ง ๙๙๙ คนไม่สำคัญ สำคัญที่ฆ่าแม่เพียงคนเดียวนี้เหมือนว่าถอนรากแก้วขึ้นมาพรวดเลย หหมด เรื่องราวเป็นอย่างนี้ ความจริงนั้น คือว่าให้ไปหาฆ่าคนได้พันคนนั้น อาจารย์ได้แต่บอกไว้ว่าให้ได้พันคน แต่คิดไว้แล้วว่า มันคนไม่กี่คน ฆ่าเขาไปเดี่ยวเขาก็ฆ่ามัน มันจะไม่ได้มาเรียนวิชาแหละความหมายว่าจัน แต่มีมันก้าวเข้าถึงขั้นละชิ พอดีไปเจอพระพุทธเจ้า ๆ แสดงธรรมโปรดเท่านั้นสำเร็จ อรหันต์ขึ้นมาปึงเลยทันที

ที่นี้ก็มมีปัญหาเกิดขึ้นเต็มบ้านเต็มเมืองจนกระทั่งทุกวันนี้มี ว่าเหตุใดคนอื่นที่เขา ไม่ได้ฆ่าคนตั้งจำนวนมากมาย เขาก็ยังไม่เห็นสำเร็จมรรคผลนิพพาน ส่วนพระอังคฺลิ มาลฆ่าคนตั้ง ๙๙๙ คนแล้วยังสำเร็จมรรคผลนิพพานอยู่ คำวินิจฉัยก็คือว่า ต้นไม้ต้น หนึ่งนี้มันมีหลายกิ่งหลายก้าน ตัดกิ่งไหนก้านไหนก็ตัดไปขาดไปเป็นธรรมดา ๆ มันยัง ไม่ได้โค่นรากแก้วขึ้นมา ซึ่งเป็นที่รวมแห่งอวัยวะของไม้ทั้งหลายนั้น มันก็ยังไม่ตาย ถ้า ถอนรากแก้วขึ้นมาเรียกว่าขาดสะบั้นหมด นี่ฆ่ามารดาซึ่งเท่ากับอุปนิสัยแห่งพระ อรหันต์เข้าใจไหมละ ถ้าฆ่ามารดาแล้วเรียกว่าถอนรากแก้วขึ้นมา อุปนิสัยนี้ขาดสะบั้น ลงไปเลย

เพราะฉะนั้นพระอังคฺลิมาลบรรลุธรรมได้ ก็เพราะตัดกิ่งตัดก้านไม่ได้ถึงรากแก้ว จึงบรรลุได้ เรื่องราวเป็นอย่างนั้น ให้พากันเข้าใจนะ ฆ่าคนธรรมดาทั่ว ๆ ไปเป็นอย่าง หนึ่ง ฆ่าพ่อฆ่าแม่เป็นอีกอย่างหนึ่ง ฆ่าพระพุทธเจ้าเป็นอีกอย่างหนึ่ง ฆ่าพระอรหันต์ เป็นอีกอย่างหนึ่ง ต่างกันอย่างนี้ให้พากันทราบเอาไว้ ว่าเป็นคน ๆ เหมือนกันหมดไม่ ได้ละ น้ำหนักของคน น้ำหนักของบาปของบุญมันต่างกัน

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd